

Sygn. akt IV U 1567/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: stażysta Sylwia Dymańska

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania Z. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 5 sierpnia 2013 roku nr (...)

w sprawie Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1567/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 5 marca 2014 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. po rozpoznaniu wniosku Z. M. z dnia 16 maja 2013r., decyzją z dnia 5 sierpnia 2013 r., znak (...) - odmówił uznania go za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Powołując się na treść art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr153, poz. 1227) organ rentowy wskazał, że w myśl tego przepisu prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy. Wobec treści orzeczenia Komisji Lekarskiej, która w dniu 30 lipca 2013 r. uznała, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy, brak podstaw do zmiany w zakresie dotychczas pobieranej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy ustalonej na okres do 22 sierpnia 2018 r.

W dniu 28 sierpnia 2013 r. Z. M. wniósł odwołanie od powyższej decyzji zarzucając, że jest dla niego krzywdząca i kwestionując ustalenia w zakresie braku całkowitej niezdolności do pracy. Podkreślił, że stan jego zdrowia uległ znacznemu pogorszeniu. W zakresie schorzeń kardiologicznych utrzymuje się wysokie ciśnienie i tętno, nogi ma zdrętwiałe i bez czucia, w zakresie schorzeń neurologicznych z powodu silnych bóli kręgosłupa nie może się schylać

i przebywać w pozycji stojącej, z powodu zawrotów głowy przewraca się, co powoduje, że potrzebuje pomocy drugiej osoby. Ponadto od ponad 20 lat leczy się w Poradni Diabetologicznej z powodu cukrzycy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosząc o jego oddalenie powołał się na argumentację przytoczoną już w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji dodając, że w oparciu o decyzję z dnia 20 lipca 2012 r. odwołujący się ma ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 lipca 2012 r. do dnia (...). Odwołanie od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 26 listopada 2012 r., sygn. akt IV U 931/12.

Okoliczności niesporne sprawy:

Wnioskodawca Z. M. (ur. dnia (...)) posiada wykształcenie zawodowe ślusarz-mechanik. W czasie swego ponad 26 letniego okresu zatrudnienia przez ok. 11 lat wykonywał pracę przy obsłudze linii, był frezerem, ślusarzem w (...) w T., następnie przez 4 lata był ślusarzem w Zespole (...) w D., ok. 2 lata ślusarzem remontowym w Zakładzie (...) w T., następnie od 1990 r. do 2001 r. prowadził handlową działalność gospodarczą.

Od dnia 5 września 2001 r. odwołujący się miał przyznaną rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z rozpoznaną u niego nieuregulowaną cukrzycą, niestabilizowanym ciśnieniem tętniczym, przewlekłymi zespołami bólowymi kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego z upośledzeniem funkcji oraz przewlekłymi bólami i zawrotami głowy, dusznością przy wysiłku i bólami w klatce piersiowej.

W okresie od 1 lipca 2010 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. powodu zaawansowanej miażdżycy tętnic wieńcowych, przebytej operacji tętnic wieńcowych, nadciśnienia i cukrzycy pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 20 lipca 2012 r. organ rentowy przyznał odwołującemu się prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 lipca 2012 r. do (...) tj. do dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Odwołanie od powyższej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 26 listopada 2012 r., sygn. akt IV U 931/12.

W dniu 16 maja 2013 r. Z. M. wystąpił z kolejnym wnioskiem w związku z pogorszeniem stanu zdrowia.

Orzeczeniem z dnia 14 czerwca 2013 r. Lekarz Orzecznik rozpoznał u niego następujące schorzenia:

- chorobę niedokrwinną serca,
- stan po zawale mięśnia serca ściany dolnej – bez zaburzeń czynności kurczliwej lewej komory serca,
- cukrzycę typu II leczoną insuliną,
- stabilną dławicę piersiową CSC 1/2,
- nadciśnienie tętnicze,
- stan po CABG,
- zespół bólowy kręgosłupa LS w stadium remisji objawów bólowych,

i uznał, że od ostatniego badania przez orzecznika ZUS oraz biegłych sądowych nie ma żadnej zmiany w stanie odwołującego się, która dawałaby jakiegokolwiek podstawy do uznania go za osobę całkowicie niezdolną do pracy.

Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 30 lipca 2013 r. rozpoznała:

- CHNS – stan po CABG – 2010,
- nadciśnienie tętnicze 2 okres,

- cukrzycę typu 2 – insulinoterapia.

Podtrzymując orzeczenie LO w zakresie braku całkowitej niezdolności do pracy Komisja stwierdziła, że po CABG w 2010 r. obecnie bez typowej stenokardii, test wysiłkowy ujemny, w echo dobra funkcja skurczowa lewej komory, odwołujący się jest wydolny krążeniowo, sprawny ruchowo, cukrzyca kontrolowana farmakologicznie, okresowe niedocukrzenia występują bez zaburzeń świadomości.

Orzeczenie powyższe legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

dowód:

- orzeczenie Lekarza Orzecznika z dnia 14.06.2013 r.- k. 26-27 akt ZUS,
- orzeczenie Komisji Lekarskiej z dnia 30.07.2013 r.- k. 28-29 akt ZUS.

W celu stwierdzenia czy odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy oraz kiedy powstała niezdolność do pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: dr med. P. M. - specjalisty kardiologa, lek. med. J. S. - specjalisty z zakresu chirurgii ogólnej i lek. med. E. W. – Z. - specjalisty chorób wewnętrznych.

W pisemnej opinii z dnia 14 stycznia 2014 r. biegli sądowi zdiagnozowali u odwołującego:

- przewlekłą chorobę niedokrwienną serca CCS II,
- nadciśnienie tętnicze,
- cukrzycę typu 2 leczoną insuliną,
- zespół bólowy kręgosłupa bez istotnego ograniczenia ruchomości i funkcji.

W oparciu o przeprowadzone badanie oraz wyniki badań specjalistycznych biegli uznali, że odwołujący nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

W uzasadnieniu opinii podali, że odwołujący był diagnozowany w Oddziale Kardiologicznym w T. w dniach 11.03-19.03.2013 r., gdzie w wykonanej koronografii rozpoznano u niego krytyczne zmiany miażdżycowe kwalifikujące go do leczenia operacyjnego. Odwołujący obecnie pozostaje pod stałą kontrolą poradni kardiologicznej. Jest leczony przewlekłe z powodu cukrzycy, doustnymi lekami hipoglikemizującymi, insuliną. Analiza dzienniczka samokontroli wykazuje, że cukrzyca jest dobrze wyrównana farmakologicznie. Dodali, iż Z. M. skarży się na przewlekłe dolegliwości bólowe górnego i dolnego odcinka kręgosłupa. Badanie przedmiotowe narządu ruchu wykazało prawidłową ruchomość w zakresie całego kręgosłupa. Nie stwierdzono obecności ubytkowych objawów neurologicznych ani cech uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego. Odwołujący się jest wydolny krążeniowo i oddechowo. Nad polami płucnymi i sercem nie stwierdzono obecności patologicznych zmian osłuchowych.

Biegli podsumowali, iż obecny stan zdrowia nie uzasadnia uznania Z. M. za całkowicie niezdolnego do pracy.

dowód:

- opinia sądowno- lekarska z dnia 14.01.2014 r.- k. 7-10.

Sąd w całości podzielił opinię biegłych sądowych kardiologa, chirurga i specjalisty chorób wewnętrznych, uznając, że zawiera ona kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu organizmu odwołującego, a nadto uwzględni wpływ rozpoznanych u niego schorzeń na zdolność do pracy. Sąd uznał, iż charakterystyka schorzeń została przez biegłych oceniona prawidłowo z punktu widzenia zasad logiki, przy wykorzystaniu wiedzy specjalistycznej popartej doświadczeniem osób sporządzających opinię. Dlatego też, Sąd podzielił wnioski biegłych sądowych odnośnie zdolności badanego do pracy zarobkowej zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zauważyć przy tym trzeba,

że opinia wydana została przez biegłych sądowych o specjalnościach adekwatnych do schorzeń zdiagnozowanych u wnioskodawcy. Nadto podkreślić należy, iż opiniujący w sprawie biegli swoje ustalenia i wnioski wywiedli po szczegółowej analizie całości dokumentacji medycznej oraz badaniu odwołującego.

Na rozprawie w dniu 5 marca 2014 r. wnioskodawca zakwestionował wydaną w sprawie opinię, podnosząc, że nie zgadza się z jej treścią, gdyż bardzo źle się czuje, ma skoki ciśnienia i jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Nie nasuwały bowiem wątpliwości zarówno fachowość biegłych sądowych, jak i rzetelność przeprowadzonego przez nich badania. Opinie w sposób przejrzysty obrazują stan zdrowia ubezpieczonego. Odpowiadają też na wszystkie istotne pytania, w pełni realizując dyspozycję Sądu wyrażoną w sentencji postanowienia o powołaniu biegłych sądowych. Biegli ci na podstawie osobistego badania odwołującego, które przeprowadzone zostało dokładnie, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie standardami oraz dogłębnej analizy dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach rentowych, dokonali prawidłowego rozpoznania i sformułowali ostateczne wnioski, które Sąd w pełni podziela.

Uwzględniając powyższe, na podstawie tych właśnie opinii, ocenionych pozytywnie, zgodnie z kryteriami zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w nich wniosków, Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołujący Z. M. jest całkowicie niezdolny do pracy oraz od kiedy.

Zgodnie z brzmieniem art. 57 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z dyspozycją art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W myśl dyspozycji ust. 2 powołanego artykułu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast stosownie do ust. 3, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Równocześnie w myśl art. 13 ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania tej zdolności uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie

możliwość przekwalifikowania zawodowego. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy.

Jak wynika z wydanych w niniejszej sprawie opinii biegłych sądowych kardiologa, chirurga i specjalisty chorób wewnętrznych odwołujący, pomimo stwierdzonych u niego schorzeń w postaci przewlekłej choroby niedokrwiennej serca CCS II, nadciśnienia tętniczego, cukrzycy typu 2 leczonej insuliną i zespołu bólowego kręgosłupa bez istotnego ograniczenia ruchomości i funkcji nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Skoro więc zaskarżona przez odwołującego decyzja ZUS Oddział w T. z dnia 5 sierpnia 2013 r. była zasadna, jego odwołanie od tej decyzji należało oddalić w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.